

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ

Τό τόσο επιτυχές και τόσο χαρακτηριστικόν ποίημα αυτό τοῦ δεινότητος Α. Λασκαράτου εἶναι ἀνεκδοτόν, μὴ συμπεριλαμβανόμενον εἰς τὰ γρῶσιά «Συμμορφωμάτων» του. Χαρακτηριστικὸς εἶναι ἐν αὐτῷ ὁ τρόπος τοῦ Λασκαράτου γιὰ τὴν νεκροφάνεια.

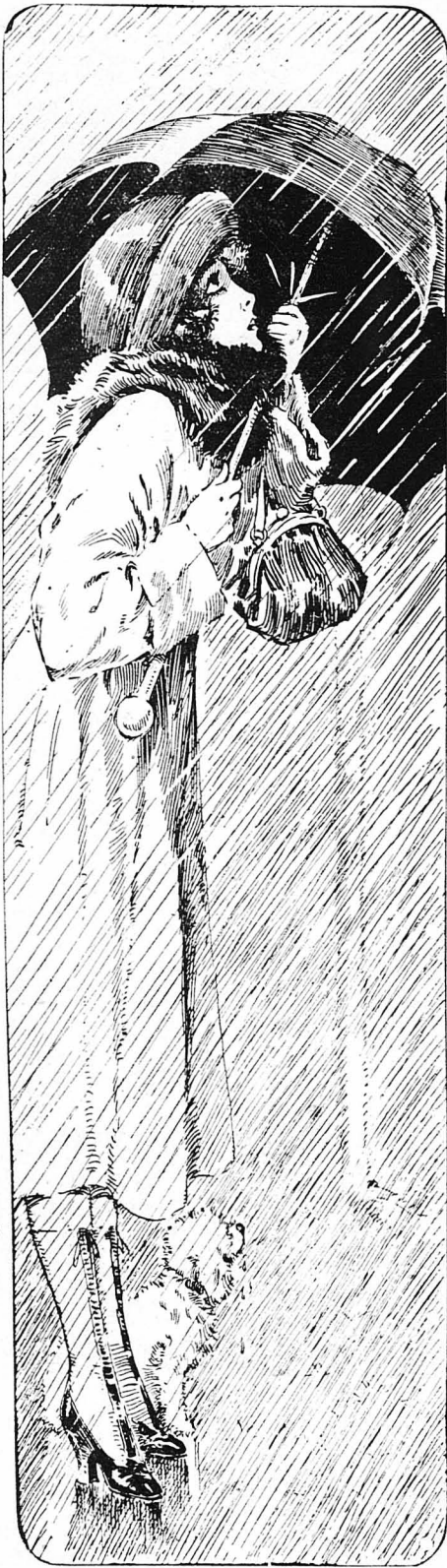
Ἐρχετο βέβαια θάνατος καὶ ἀρρώστειες
Γιὰ τὸ πολυέσδοτόν τους νὰ μεταρῶνε
Γι' ἀντικείμενα ἀπλῆς πολυτελείας.
Καὶ νὰ μὴν εἶνε πάρι γιὰ τους πλούσιους
Μ' ἀφοῦ καὶ δὲν εἶν' ἔτσι, ἀλλὰ πρᾶξι
καὶ οἱ φτωχοὶ ν' ἀρρωστοῦν καὶ νὰ πεθαίνου

καὶ νὰ φοδεύουν ἔχουνε δὲν ἔχουνε
Σὲ γιὰ τὰ κ' ἰατροὺς, καὶ νεκροθάφτες,
Κι' ὡς κι' ἐμέναν' ἢ ἀράδα μου δὲ
[νάλθη]

Νὰ πεθάνω κ' ἐγώ, — θέλω ἀπὸ τώρα
Νὰ διαθέσω γιὰ τὸ θάνατό μου.
Κοί πρότον. Ὅταν μόλις ξεψυχήσω,
Ἡ κηλὸν σὲς φαγὴ πῶς ἐξεψύχησα,
Ἐκεῖνο ποῦ νομίζ' τε ἀψυχο φτώμα
Μὴν τὸ βγάλειτ' εὐθὺς ἀπὸ τὸ σπῆτι,
καὶ κινδυνέψειτ' ἔτσι νὰ μὲ θάψετε
Κι' ἐμὲ μαζί μ' ἑδαῦτο, ὅταν ἀκόμη
Ζωντανὸς ἐκεῖ-μέσα ἴσως θὰ βρισκομαί.
Τὴ φρικτὴ τούτῃ οἰκονομίσαιέ μου τη.
'Αλλ' ὅταν σὰς δοθῇ βέβαιον σημεῖον
'Αλλὰ θάσῃς θανθῆς, — αἶ, τότε βγάλτε
Τὸ λείψανόν ποῦ ἀφήνω καὶ προσέξτε
Καὶ γιὰ τ' ἄλλα λιγώτερος ἀξίας.
Τὸ φτωχὸ λείψανόν μου μὴν τὸ κάμειτε
Κουτσουνοῦλο, ν'τυθῆ τες τὸ στολίδιον.
Μὲ ρολόγια χρυσά, μὲ πουνταπέτα,
Μὲ δαχτυλίδια, μὲ γ'ασὲ χειροχτία,
'Σὰ γιὰ νὰ πᾶν πρώτη φορὰ στὴ νύφη,
'Ἡ σὰ γιὰ τὸ χορὸν τοῦ Βασιλέως.
Πράγματα τοῦτα κουτσουνοπρεπέστερα.
Σὲ κουφάρι ποῦ βγαίνει γιὰ τὸν τάφο,
Τὰ στολίδια εἶν' ἀνάμοστα, εἶνε χλεύη.
Μὴ δὲ τὸ στείλειτ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι
Ἐσκεπο νὰ γενῇ θέαμα τοῦ τόπου.
Τ' ἄγρια ταῦτα θεάματα νὰ παύσουνε
Μέσα στὲς χώρες ὅπου ζοῦνε ἀνθρώποι
'Ἡμερωμένοι. Ταῦτα ν' ἀφεθοῦνε
Στοὺς ἀγροὺς καλογήρους, τοὺς ἐποῦς
Μόνος ὁ τρόμος ἤμπορεῖ νὰ πλῆξῃ.
'Ἐμὲ, τὸ λείψανόν μου νὰν τὸ πάρετε
Καὶ νὰν τὸ κλείσ' τε ταχτικά στὴν κάσα,
Καὶ νὰν τὸ πάτε κατ' εὐθείαν στὸν τάφο.
'Αν κανένας παπάς χριστιανικέψῃ
Καὶ συγχωρῶντάς μου ὅσα ἐξεμπροσθῆ
[νίαισα]

Τῶν συμπατάδωνέτου, ἴσως θελήσῃ
Ν' ἀκολουθήσῃ ὡς λειτουργὸς ἱερέας,
'Ἄς πᾶν κ' ἐκεῖνος; μὰ ἕνας, ἕνας μόνος.
Περισσότερο ἀπὸ ἕνας σ' ἕνα λείψανον
Δὲν ἔχει βέβαιον νόημα κανένα.
Στοὺς πολλοὺς λαμπροφόρους μας καπά-
[δεις]

Σὲ περίστασι τέτοια, ἐγὼ δὲν βλέπω
Παρὰ τὸ θέαμα σ' ὄλην τὴν ἀγριότητά του,
Καὶ τὴν κερδοσκοπία τὴν παπαδίστικη.
'Ὅταν τὸ λείψανόν μου ξεπορτίξῃ,
Μὴν πετάξτε ἀγγεῖο ὄχι τὸ παραθύρι,
Νὰν τὸ τσακίσ' τε τάχα γιὰ τὸ ἔθιμόν.
'Ἐθιμὸν ἀνόητο, ποῦ ἄλλο δὲν δηλοῖ
Παρὰ πῶς ἐστασιζοῦτε τ' ἀγγεῖο σας.
Φθάνει τὸ κλειψιμὸν ποῦ θὰ σὰς γένη
'Απὸ τῆς γειτονιάς τῆς γυναικούλες,
Κι' ἄλλους ἴσως ἀκόμη παρεμβάτες,
Ποῦ σὲ τέτοιες περιστάσεις μαζάφονται
Στὸ σκοτισμένον σπῆτι, μὲ τὴν πρόφασιν
Πῶς θὰ συλλυπηθοῦνε, ἢ θὰ βοηθῶσιν,
Καὶ στὸν ἴδιον καιρὸ κλεφτολογοῦνε.
Δὲν θέλω νὰν τὸ βγάλτε σερενάδα

Μὲ φλάουτα, μὲ τρουμπέτες, μὲ ταρπουῖρα,
Νὰ κάμειτε μ' ἑδαῦτο πανηγύρι.
Τοῦ φθάνει ἢ δυστυχία τοῦ θανάτου μου.
Παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ ταμπούρλῃσετε.
Δὲν λέγω γιὰ τὴν ἔχθει σὺ γίνεσαι
Σὲ περιστάσεις τέτοιες σ' ἐκκλησιαίς.
Γιὰτὶ εὐτυχῶς ἐμένα μὲ ἀπαλλάττει
'Ὁ εὐεργετικὸς ἀτροισμὸς μ. ν.
Μ' ἂν στανικῶς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀφορισμοῦ

Τὸ πάτε καὶ τὸ βάλετε στὴν ἔχθει, [μου
'Ἡ ψυχὴ μου θὰ νάναί ἀπάνουθὲ του
Καὶ θε νὰ λέη ὄχι ὄχι ὄχι.
Δὲν σὰς θέλω νὰ πάτε ἀπάνουθὲ του
Νὰ ἐκφωνήσετε λόγους νεκροφίλους
Κατὰ ποῦ τῶρα πλέον συνηθίται
Γιὰ ὄλους ὅσοι σήμερον πεθαίνουνε,
Καὶ βαρύνετε φίλους ὅπου πᾶνε
Νὰ συντροφέψουν τὸ στερνὸν μου γδύμα,
'Ἀρκετὰ βαρεμένοι ἀπὸ τὸ δρόμον
'Αφοῦ ἢ νεκρολογίαις ἐκφωνηθήκανε
Καὶ στοὺς χονδροειδέστερους χυδαίους,
Γιὰτὶ-ποῖς ξερεῖ-πῶς κι' αὐτοῖ ἐπλουτί-
[σανε]

'Α γιὰτὶ ὁ νεκρολόγος εἶχε χρεῖα
Νὰ μὰς δείξῃ ἱκανότητά ἀπὸ τότε
'Ἐχάσανε τὸν πρώττον τοῖς σκοπῶ,
Κ' ἐν ταυτῷ τὴν ἀξία τους. Δὲν εἶν'
[πλέον]

Διακριτικά, τιμητικά προσφῆματα
Στὴν ἐνθῆμησιν ἑνὸς διακεκριμένου
'Ἄλλ' εἶν' κ' αὐτὲς συνηθισμένον μέρος
Τῆς τελετῆς, σάν Εὐαγγέλιον, Ἀπόστο-
[λος,

'Ἡ κατ' ἄλλο νεκροσίμον τροπάρι
Νεκροσίμῃ προσθήκη, ποῦ νεκρῶνει
'Ἐκεῖνους ποῦ προσμένουνε νὰ φύγουνε.
Σὰς παραγγέλνω ἀκόμη γιὰ τὸ σῆμα
'Ἡ φρικτῶδες ἐκεῖνη διασκέδασι
Τῶν παιδιῶν τοῦ δρόμου, νὰ μὴ γένη.
Μὴ βάλ' τε στὲς καμπάνες διασκαλοῦδια
Νὰ ἐνοχλήσουν τὸν κόρμον χωρὶς δικη.
'Αφῆσ' τε ἐκεῖνα τ' ἄγρια, τὰ βάνουσα,
Ποῦ δὲν εὐφραίνου' τῶρα πλέον κανέ-
[νιανε,

Κι' ὄλους ἐξεναντίας ἀδημονοῦνε.
Μποροὶ ἀναχρονισμοὶ ποῦ βασιανίζουνε
'Ὅλην τὴν σημερινὴν μας κοινωνία,
Καὶ δὲν τολμοῦμεν ὅμως νὰ μιλῶσῃμε
Γιὰτὶ ἀκόμη δὲν ἔχομε τὸ θάρρος
Νὰ ποῦμε ὄλοι, στὸ Διάολο ἢ καμπάνες.
Μ' ἀπάνε σ' ὄλα τοῦτο ἐπιθυμῶ,
Καὶ παρακαλεστὰ τὸ ξ'ναλέω
'Θυμηθεῖτε, — Ζητῶ ὅπο τὴν ἀγάπῃ σας
Τὸ λείψανόν μου μὴν τὸ βγάλτε ὄξου
Ζεστὸ ἀκόμη, κ' ἴσως κινδυνέψετε
Νὰ μὲ χῶσ' τε κ' ἐμὲ μαζί μ' ἐκεῖνο,
Καθὼς κάποις τοῦτο σὰς συμβαίνει!...
Χώνοντας εἰς τὴ γῆ τὸν ἀνθρωπὸ σας
Μόλις, ἢ ξεψυχῶ ἢ λιποθυμᾶει.
'Αφῆστέ το ἀλάνθαστον νὰ δώσῃ
Σημεῖον θανθῆς καὶ σῆψισι — καὶ τότε,
Μὰ τότε μόνον, βγάλτετο ὄχι τὸ σπῆτι.
Τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ποῦ γιὰ τὸσους χρόνους
Μ' ἐβάσταξ, μὲ ἠθέλησε, μὲ ἀγάπησε.
'Μπορεῖ νὰ μὲ βαστάξῃ ἄλλο ἀκόμη,
Νὰ βεβαιωθῇ νάμα ἐντελῶς βγαλμένος
Μέσαθε ἀπὸ τὸ λείψανόν ποῦ ἀφῆνω,
Χωρὶς νὰ κινδυνέψετε νὰ ὀξέτε
Κ' ἐμὲ μ' ἐκεῖνο ἀντάμα μέσ' στὸ τάφο.
'Ακόμη ζωντανὸν νε!... νὰ συνέλθω!...
Καὶ στὴν ἀπορρητὴ ἐκείνην μου ἀγωνία,
Νὰ βλασφημῶ τὴ φύσιν, καὶ ἐσὰς ὄλους.

† ΑΝΤΡΕΑΣ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ